ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 26ης Απριλίου 2005 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-110/03, Τ-150/03 και Τ-405/03,

Jose Maria Sison, κάτοικος Ουτρέχτης (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τους J. Fermon, A. Comte, H. Schultz και D. Gurses, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τους M. Βιτσενζάτο, M. Bauer και M. Bishop,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των τριών αποφάσεων του Συμβουλίου, της 21ης Ιανουαρίου 2003, της 27ης Φεβρουαρίου 2003 και της 2ας Οκτωβρίου 2003, περί αρνήσεως προσβάσεως στα έγγραφα που αφορούν τις αποφάσεις 2002/848/ΕΚ, 2002/974/ΕΚ και 2003/480/ΕΚ του Συμβουλίου, αντιστοίχως, της 28ης Οκτωβρίου 2002, της 12ης Δεκεμβρίου 2002 και της 27ης Ιουνίου 2003, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με στόχο την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση, αντιστοίχως, των αποφάσεων 2002/460/ΕΚ, 2002/848/ΕΚ και 2002/974/ΕΚ,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, N. J. Forwood και Σ. Παπασάββα, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της συνεδριάσεως της 17ης Νοεμβρίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο και ιστορικό της διαφοράς

1 Το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), ορίζει τα εξής:

«Εξαιρέσεις

1. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

α) του δημόσιου συμφέροντος, όσον αφορά:

— τη δημόσια ασφάλεια,

— [...]

— τις διεθνείς σχέσεις,

[...]

2. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σ' ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

— [...]

— των δικαστικών διαδικασιών και της παροχής νομικών συμβουλών,

— [...]

εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

[...]»

2 Στις 28 Οκτωβρίου 2002, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως εξέδωσε την απόφαση 2002/848/ΕΚ για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του

κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και την κατάργηση της απόφασης 2002/460/ΕΚ (ΕΕ L 295, σ. 12). Η απόφαση αυτή περιέλαβε τον προσφεύγοντα στον κατάλογο των προσώπων που υπόκεινται στη δέσμευση κεφαλαίων και χρηματικών περιουσιακών στοιχείων που θεσπίστηκε με τον κανονισμό αυτό (στο εξής: επίδικος κατάλογος). Ο κατάλογος αυτός ανανεώθηκε, μεταξύ άλλων, με την απόφαση 2002/974/ΕΚ του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2002 (ΕΕ L 337, σ. 85), και την απόφαση 2003/480/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 2003 (ΕΕ L 160, σ. 81), καταργώντας τις προηγούμενες αποφάσεις και καταρτίζοντας νέο κατάλογο. Το όνομα του προσφεύγοντος διατηρήθηκε όλες τις φορές στον εν λόγω κατάλογο.

3 Σύμφωνα με τον κανονισμό 1049/2001, ο προσφεύγων ζήτησε, με επιβεβαιωτική αίτηση της 11ης Δεκεμβρίου 2002, την πρόσβαση στα έγγραφα που οδήγησαν το Συμβούλιο στην έκδοση της αποφάσεως 2002/848 και την κοινοποίηση της ταυτότητας των κρατών που προσκόμισαν ορισμένα σχετικά έγγραφα. Με επιβεβαιωτική αίτηση της 3ης Φεβρουαρίου 2003, ο προσφεύγων ζήτησε την πρόσβαση σε όλα τα νέα έγγραφα που οδήγησαν το Συμβούλιο στην έκδοση της αποφάσεως 2002/974, με την οποία παραμένει στον επίδικο κατάλογο, και την ανακοίνωση της ταυτότητας των κρατών που προσκόμισαν ορισμένα συναφή έγγραφα. Με επιβεβαιωτική αίτηση της 5ης Σεπτεμβρίου 2003, ο προσφεύγων ζήτησε ειδικώς την πρόσβαση στα πρακτικά της Επιτροπής των μονίμων αντιπροσώπων (Coreper) 11311/03 EXT 1 CRS/CRP, σχετικά με την απόφαση 2003/480, καθώς και σε όλα τα έγγραφα που υποβλήθηκαν στο Συμβούλιο πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2003/480 και βάσει των οποίων περιλαμβάνεται και παραμένει στον επίδικο κατάλογο.

4 Το Συμβούλιο αρνήθηκε την πρόσβαση, έστω και μερική, απαντώντας σε καθεμία από τις αιτήσεις αυτές, με επιβεβαιωτικές αποφάσεις, αντιστοίχως, της 21ης Ιανουαρίου 2003, της 27ης Φεβρουαρίου 2003 και της 2ας Οκτωβρίου 2003 (στο εξής, αντιστοίχως, «πρώτη αρνητική απόφαση», «δεύτερη αρνητική απόφαση» και «τρίτη αρνητική απόφαση»).

5 Ως προς την πρώτη και δεύτερη αρνητική απόφαση, το Συμβούλιο ανέφερε ότι οι πληροφορίες που οδήγησαν στην έκδοση των αποφάσεων περί καταρτισμού του επίδικου καταλόγου περιλαμβάνονταν αντιστοίχως στα συνοπτικά πρακτικά του Coreper της 23ης Οκτωβρίου 2002 (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) και της 4ης Δεκεμβρίου 2002 (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) που ταξινομήθηκαν ως «CONFIDENTIEL UE».

6 Το Συμβούλιο αρνήθηκε την πρόσβαση στα εν λόγω πρακτικά επικαλούμενο το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Εξέθεσε, αφενός, ότι «η γνωστοποίηση των [εν λόγω πρακτικών] καθώς και των πληροφοριών που έχουν στην κατοχή τους οι αρχές των κρατών μελών που καταπολεμούν την τρομοκρατία θα καθιστούσε δυνατό στα πρόσωπα, τις ομάδες και οντότητες που αποτελούν αντικείμενο των εν λόγω πληροφοριών να βλάψουν τις δραστηριότητες των εν λόγω αρχών και θα έβλαπτε σοβαρά το δημόσιο συμφέρον όσον αφορά τη δημοσία ασφάλεια». Αφετέρου, κατά το Συμβούλιο, η «γνωστοποίηση των εν λόγω πληροφοριών θα έβλαπτε επίσης την προστασία του δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις, δεδομένου ότι οι διενεργούμενες στο πλαίσιο της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας ενέργειες ενέπλεκ[-αν] επίσης τις αρχές τρίτων χωρών». Το Συμβούλιο αρνήθηκε τη μερική πρόσβαση στις πληροφορίες αυτές για τον λόγο ότι «καλύπτονταν από τις παρατεθείσες εξαιρέσεις στο σύνολό τους». Επιπλέον, το Συμβούλιο αρνήθηκε να ανακοινώσει την ταυτότητα των κρατών που προσκόμισαν συναφείς πληροφορίες επισημαίνοντας ότι «[η] [οι] αρχή[-ές] από τις οποίες προέρχονται οι συγκεκριμένες πληροφορίες, κατόπιν διαβουλεύσεως σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, είναι αντίθετη[-ες] προς την γνωστοποίηση της αιτηθείσας πληροφορίας».

7 Ως προς την τρίτη αρνητική απόφαση, το Συμβούλιο ανέφερε κατ' αρχάς ότι η αίτηση του προσφεύγοντος αφορούσε το ίδιο έγγραφο με αυτό του οποίου την πρόσβαση του είχαν αρνηθεί με την πρώτη αρνητική απόφαση. Το Συμβούλιο

επιβεβαίωσε την πρώτη αρνητική του απόφαση και προσέθεσε ότι η πρόσβαση στα πρακτικά 13 441/02 έπρεπε επίσης να μη επιτραπεί λόγω της εξαιρέσεως σχετικά με τις δικαστικές διαδικασίες (άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001). Το Συμβούλιο αναγνώρισε στη συνέχεια ότι ανέφερε εκ λάθους ως λυσιτελή τα πρακτικά 11 311/03, σχετικά με την απόφαση 2003/480. Εξέθεσε συναφώς ότι δεν έλαβε άλλη πληροφορία ή έγγραφο που να δικαιολογεί την ανάκληση της αποφάσεως 2002/848 καθόσον αυτή αφορά τον προσφεύγοντα.

8 Ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως 2002/974, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου με αριθμό Τ-47/03.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

9 Με δικόγραφα που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Μαρτίου 2003 (υπόθεση Τ-110/03), στις 30 Απριλίου 2003 (υπόθεση Τ-150/03) και στις 12 Δεκεμβρίου 2003 (υπόθεση Τ-405/03), ο προσφεύγων άσκησε τις παρούσες προσφυγές κατά της πρώτης, δεύτερης και τρίτης αρνητικής αποφάσεως, αντιστοίχως.

10 Με διατάξεις του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 2003 και της 27ης Απριλίου 2004, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση, προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως, των υποθέσεων Τ-110/03, Τ-150/03 και Τ-405/03, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

11 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την πρώτη (υπόθεση Τ-110/03), τη δεύτερη (υπόθεση Τ-150/03) και την τρίτη (υπόθεση Τ-405/03) αρνητική απόφαση·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

12 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει τις προσφυγές·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

1. *Επί του περιεχομένου των προσφυγών*

13 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει εξ αρχής ότι, με την πρώτη και δεύτερη αρνητική απόφασή του (υποθέσεις Τ-110/03 και Τ-150/03), το Συμβούλιο, αφενός, αρνήθηκε

εξ ολοκλήρου την πρόσβαση στα πρακτικά 13 441/02 και 15 191/02 που αφορούν, αντιστοίχως, την έκδοση των αποφάσεων 2002/848 και 2002/974, βασιζόμενο στις εξαιρέσεις σχετικά με το δημόσιο συμφέρον που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Αφετέρου, το Συμβούλιο αρνήθηκε να ανακοινώσει την ταυτότητα των κρατών που προσκόμισαν τα σχετικά με την έκδοση των αποφάσεων 2002/848 και 2002/974 έγγραφα, επικαλούμενο το άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού, σχετικά με τη μεταχείριση των ευαίσθητων εγγράφων.

14 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει επίσης ότι, με την τρίτη αρνητική του απόφαση (υπόθεση Τ-405/03), το Συμβούλιο απάντησε, κατά κύριο λόγο, ότι δεν διέθετε κανένα νέο έγγραφο που να αφορά τον προσφεύγοντα από της εκδόσεως της αποφάσεως 2002/848, δηλαδή άλλα έγγραφα εκτός αυτού, στο οποίο δεν του είχε επιτραπεί η πρόσβαση με την πρώτη αρνητική απόφαση.

15 Πρώτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται, στο πλαίσιο του λόγου της προσφυγής του που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ότι η αιτιολογία των αρνητικών αποφάσεων είναι αντίθετη προς τη θέση του Συμβουλίου στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-47/03, σύμφωνα με την οποία ο προσφεύγων περιλαμβάνεται στον επίδικο κατάλογο βάσει ενός δημοσίου εγγράφου, δηλαδή της αποφάσεως του Rechtseenheidskamer του Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Κάτω Χώρες) της 11ης Σεπτεμβρίου 1997, που επισυνάπτεται στο υπόμνημα αντικρούσεως του Συμβουλίου στην υπόθεση Τ-47/03.

16 Η προβαλλόμενη από τον προσφεύγοντα έλλειψη αιτιολογίας αποτελεί στην πραγματικότητα ουσιαστικό λόγο. Η απουσία αιτιολογίας σχετικά με την απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 1997 στις αρνητικές αποφάσεις οφείλεται μόνο σε ενδεχόμενη πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την παράλειψη του Συμβουλίου να επιτρέψει την πρόσβαση στην απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 1997.

17 Πάντως, δεν συντρέχει λόγος ή δεν συντρέχει πλέον λόγος αποφάνσεως επί της εν λόγω ενδεχομένης πλάνης περί το δίκαιο ως προς τον κανονισμό 1049/2001, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι ο προσφεύγων έχει στην κατοχή του την απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 1997 [βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Ιουνίου 2002, Τ-311/00, British American Tobacco (Investments) κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2781, σκέψη 45].

18 Δεύτερον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται, στην υπόθεση Τ-405/03, πάντοτε στο πλαίσιο του λόγου της προσφυγής του που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ότι η τρίτη αρνητική απόφαση ήταν αντιφατική σε σχέση με τη δεύτερη αρνητική απόφαση. Έτσι, η τρίτη αρνητική απόφαση ανέφερε ότι δεν υπήρχε κανένα νέο έγγραφο που να τον αφορά από της εκδόσεως της αποφάσεως 2002/848, ενώ η δεύτερη αρνητική απόφαση ανέφερε ως λυσιτελή τα πρακτικά 15 191/02 ως προς την απόφαση 2002/974 και ορισμένα έγγραφα προσκομισθέντα από διάφορα κράτη.

19 Το Συμβούλιο δέχεται, εγγράφως, ότι η δεύτερη αρνητική απόφαση είναι εσφαλμένη καθόσον αναφέρει την ύπαρξη λυσιτελών εγγράφων. Η απόφαση 2002/974 εκδόθηκε, όσον αφορά τον προσφεύγοντα, ενόψει μόνον των εγγράφων τα οποία οδήγησαν στην έκδοση της προηγουμένης αποφάσεως, δηλαδή της αποφάσεως 2002/848. Επομένως, τα πρακτικά 15 191/02 δεν περιείχαν καμία νέα πληροφορία που να αφορά τον προσφεύγοντα.

20 Κατά τη συνεδρίαση, ο προσφεύγων δήλωσε ότι ζητούσε την πρόσβαση σε έγγραφα μόνον καθόσον τα έγγραφα αυτά τον αφορούσαν. Η δήλωση αυτή περιελήφθη στα πρακτικά της συνεδριάσεως.

21 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι δεν υπήρχε αντίφαση, κατά τις ημερομηνίες εκδόσεως της δεύτερης και τρίτης αρνητικής αποφάσεως, μεταξύ των δύο αυτών αποφάσεων.

Η δεύτερη αίτηση προσβάσεως του προσφεύγοντος μπορούσε κάλλιστα να νοηθεί, κατά την εποχή εκείνη, ως επιδιώκουσα την πρόσβαση σε όλα τα νέα έγγραφα που οδήγησαν στην έκδοση της αποφάσεως 2002/974, επομένως, περιλαμβανομένων εκείνων που δεν αφορούσαν τον προσφεύγοντα, όπως είναι, κατά το Συμβούλιο, τα πρακτικά 15 191/02. Εξάλλου, ο κανονισμός 1049/2001 δεν αναφέρεται μόνο στην πρόσβαση στα έγγραφα που αφορούν τον αιτούντα, αλλά οργανώνει ένα σύστημα προσβάσεως που μπορεί να είναι ανεξάρτητο από το γεγονός αυτό. Επομένως, το Συμβούλιο μπορούσε εγκύρως να δώσει ένα τέτοιο περιεχόμενο στην εν λόγω αίτηση. Αντιθέτως, η τρίτη αίτηση προσβάσεως του προσφεύγοντος μπορούσε κάλλιστα να νοηθεί, όσον αφορά το κύριο μέρος της, ως αφορώσα μόνο τα έγγραφα που αφορούν τον προσφεύγοντα. Επομένως, διαφορετικές απαντήσεις μπορούσαν εγκύρως να δοθούν σε διαφορετικές αιτήσεις.

22 Πάντως, λαμβάνοντας υπόψη τη δήλωση του προσφεύγοντος κατά τη συνεδρίαση, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι ο τελευταίος ζητεί την πρόσβαση στα πρακτικά 15 191/02 και την ταυτότητα των κρατών που προσκόμισαν έγγραφα σχετικά με την έκδοση της αποφάσεως 2002/974 μόνο καθόσον τα έγγραφα αυτά τον αφορούν.

23 Επομένως, στην υπόθεση Τ-150/03, το πλαίσιο της διαφοράς εξαρτάται από το ερώτημα αν τα νέα έγγραφα ή οι νέες πληροφορίες στις οποίες δεν επετράπη η πρόσβαση με τη δεύτερη αρνητική απόφαση αφορούν, ή όχι, τον προσφεύγοντα. Αυτό το ερώτημα λύεται υποχρεωτικά με την εξέταση του βασίμου της τρίτης αρνητικής αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία δεν υφίσταται κανένα νέο έγγραφο αφορών τον προσφεύγοντα εκτός αυτών στα οποία δεν επετράπη η πρόσβαση με την πρώτη αρνητική απόφαση.

24 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, στην υπόθεση Τ-405/03, ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί τη σιωπηρή άρνηση προσβάσεως στα πρακτικά 11 311/03, αν και αυτή ειδικώς ζητήθηκε με τα αιτήματα της τρίτης επιβεβαιωτικής αιτήσεως προσβάσεως. Η πρόσβαση στα εν λόγω πρακτικά δεν αποτελεί, επομένως, μέρος της διαφοράς.

25 Τρίτον, ο προσφεύγων προσάπτει στο Συμβούλιο, στην υπόθεση Τ-405/03, ότι δεν απάντησε εμπεριστατωμένως στα επιχειρήματά του σχετικά με τις εξαιρέσεις της προσβάσεως στα έγγραφα, ότι κακώς επικαλέστηκε εξαιρέσεις της προσβάσεως στα έγγραφα, ιδίως αυτή σχετικά με τις δικαστικές διαδικασίες όσον αφορά τα πρακτικά 13 441/02, και ότι αρνήθηκε μερική πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο.

26 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί συναφώς ότι η τρίτη αρνητική απόφαση εμφανίζει καθαρά επιβεβαιωτικό χαρακτήρα όσον αφορά την άρνηση προσβάσεως στα πρακτικά 13 441/02, των οποίων η πρόσβαση δεν είχε γίνει δεκτή ήδη με την πρώτη αρνητική απόφαση. Συνεπώς, η ασκηθείσα στην υπόθεση Τ-405/03 προσφυγή, καθόσον αφορά στα πρακτικά 13 441/02, δεν είναι παραδεκτή (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Πρωτοδικείου της 25ης Οκτωβρίου 2001, Τ-354/00, Métropole télévision M 6 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3177, σκέψεις 34 και 35, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουνίου 2002, Τ-365/00, AICS κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2002, σ. II-2719, σκέψη 30).

27 Συνεπώς, η διαφορά στην υπόθεση Τ-110/03 περιορίζεται στην άρνηση προσβάσεως στα πρακτικά 13 441/02 και στην άρνηση ανακοινώσεως της ταυτότητος ορισμένων κρατών που προσκόμισαν έγγραφα σχετικά με την έκδοση της αποφάσεως 2002/848. Η διαφορά στην υπόθεση Τ-405/03 περιορίζεται στο ερώτημα αν το Συμβούλιο διέθετε νέα έγγραφα αφορώντα τον προσφεύγοντα, εκτός εκείνων τα οποία διέθετε για την έκδοση της αποφάσεως 2002/848. Η διαφορά στην υπόθεση Τ-150/03 εξαρτάται από το ερώτημα αν τα πρακτικά 15 191/02 και τα έγγραφα που προσκόμισαν ορισμένα κράτη σχετικά με την έκδοση της αποφάσεως 2002/974 αφορούν τον προσφεύγοντα.

2. *Επί της προσφυγής στην υπόθεση Τ-405/03*

28 Με την τρίτη αρνητική απόφαση, το Συμβούλιο εξέθεσε κατ' ουσίαν ότι δεν υπήρχε κανένα νέο έγγραφο που να αφορά τον προσφεύγοντα, εκτός των εγγράφων και πληροφοριών των οποίων η πρόσβαση δεν του είχε επιτραπεί με την πρώτη αρνητική απόφαση.

29 Κατά πάγια νομολογία, οποιαδήποτε δήλωση των κοινοτικών οργάνων αφορώσα τη μη ύπαρξη αιτηθέντων εγγράφων ενέχει τεκμήριο νομιμότητας. Επομένως, η δήλωση αυτή τεκμαίρεται ότι είναι αληθής. Πρόκειται, όμως, για μαχητό τεκμήριο που ο προσφεύγων μπορεί να ανατρέψει με κάθε μέσο, βάσει λυσιτελών και αλληλοσυμπληρουμένων ενδείξεων [βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 12ης Οκτωβρίου 2000, T-123/99, JT's Corporation κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3269, σκέψη 58, και British American Tobacco (Investments) κατά Επιτροπής, σκέψη 17 πιο πάνω, σκέψη 35].

30 Συναφώς, οι μόνες ενδείξεις που προσκόμισε ο προσφεύγων απορρέουν, αφενός, από την υποχρέωση του Συμβουλίου να επανεξετάζει την περίπτωσή του με κάθε νέα απόφαση που τον διατηρεί στον επίδικο κατάλογο και, αφετέρου, από την αντίφαση που υφίσταται μεταξύ της δεύτερης και τρίτης αρνητικής αποφάσεως.

31 Αφενός, όπως το Πρωτοδικείο διαπίστωσε με την πιο πάνω σκέψη 21, δεν υφίσταται αντίφαση μεταξύ της δεύτερης και τρίτης αρνητικής αποφάσεως. Αυτό δεν απαγορεύει πάντως στο Συμβούλιο, ενόψει της νέας αντιλήψεως που έχει περί της αιτήσεως του προσφεύγοντος, όπως επιβεβαιώθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, να εκτιμά ότι η απάντηση που δόθηκε με την τρίτη αρνητική απόφαση ισχύει επίσης για τη δεύτερη αίτηση προσβάσεως του προσφεύγοντος, όπως αυτή επανερμηνεύθηκε. Αυτή η τροποποίηση της θέσεως του Συμβουλίου δεν βλάπτει τον προσφεύγοντα, εφόσον ο τελευταίος επιβεβαίωσε υπό την έννοια αυτή την έκταση της αιτήσεώς του. Επομένως, η τροποποίηση αυτή δεν συνιστά ούτε ένδειξη εμφαίνουσα την ύπαρξη εγγράφων που αφορούν τον προσφεύγοντα και έχουν σχέση με την απόφαση 2003/480 ούτε έλλειψη αιτιολογίας επηρεάζουσα την τρίτη αρνητική απόφαση.

32 Αφετέρου, η τρίτη αρνητική απόφαση εκθέτει, πρώτον, ότι η αναφορά κατά την οποία τα πρακτικά 11 311/03 περιείχαν στοιχεία στα οποία βασίστηκε η έκδοση της αποφάσεως 2003/480, καθόσον αφορά τον προσφεύγοντα, ήταν εσφαλμένη (σημείο 3) και, δεύτερον, ότι το Συμβούλιο δεν είχε λάβει κανένα νέο έγγραφο που να δικαιολογεί την ανάκληση της αποφάσεως 2002/848 καθόσον αφορά τον προσφεύγοντα (σημείο 4). Συνεπώς, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι εξέδωσε την απόφαση 2003/480, με την οποία διατηρείται ο προσφεύγων στον επίδικο κατάλογο, χωρίς να λάβει υπόψη νέο έγγραφο που να τον αφορά. Πάντως, η

ενδεχομένη υποχρέωση του Συμβουλίου περί επανεξετάσεως, με κάθε νέα απόφαση, της περιπτώσεως του προσφεύγοντος δεν συνιστά επαρκή ένδειξη επιτρέπουσα την πεποίθηση ότι το Συμβούλιο εξέτασε νέα έγγραφα αφορώντα τον προσφεύγοντα. Πρέπει ακόμα να παρατηρηθεί ότι το ερώτημα αν το Συμβούλιο εγκύρως εξέδωσε την απόφαση 2003/480 υπό τις προκείμενες περιστάσεις δεν αφορά την παρούσα διαφορά σχετικά με την πρόσβαση στα έγγραφα.

33 Επομένως, ελλείψει λυσιτελών και συγκλινουσών ενδείξεων υπό την αντίθετη έννοια, ο ισχυρισμός του Συμβουλίου —σύμφωνα με τον οποίο κανένα νέο έγγραφο αφορών τον προσφεύγοντα δεν ελήφθη υπόψη από το Συμβούλιο από της εκδόσεως της αποφάσεως 2002/848— πρέπει να θεωρηθεί ακριβής.

34 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η μη ύπαρξη των εγγράφων, που ζήτησε ο προσφεύγων με την τρίτη του αίτηση προσβάσεως, αποδεικνύεται επαρκώς από νομικής απόψεως.

35 Συνεπώς, η προσφυγή στην υπόθεση Τ-405/03, κατά το μέρος της που είναι παραδεκτή, απορρίπτεται ως αβάσιμη.

3. *Επί της προσφυγής στην υπόθεση Τ-150/03*

36 Όπως διαπιστώθηκε πιο πάνω στη σκέψη 33, τίποτε δεν δείχνει ότι υφίστανται νέα έγγραφα αφορώντα τον προσφεύγοντα που ελήφθησαν υπόψη από το Συμβούλιο από της εκδόσεως της αποφάσεως 2002/848. Εξάλλου, τίποτε δεν δείχνει ότι η νέα δήλωση του Συμβουλίου —που περιλαμβάνεται στο υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-405/03— σύμφωνα με την οποία τα πρακτικά 15 191/02 δεν περιείχαν «καμία νέα πληροφορία αφορώσα [τον προσφεύγοντα]» είναι εσφαλμένη. Αφενός, όπως διαπιστώθηκε πιο πάνω στη σκέψη 21, η νέα θέση του Συμβουλίου δεν είναι αντιφατική σε σχέση με εκείνη που

διατύπωσε με τη δεύτερη αρνητική απόφαση, καθόσον αυτή μπορεί να εξηγηθεί από τη νέα αντίληψη του Συμβουλίου περί του ακριβούς περιεχομένου της αιτήσεως του προσφεύγοντος. Αφετέρου, ο προσφεύγων δεν προσκόμισε καμία άλλη ένδειξη εκτός της εν λόγω —ας πούμε— αντιφάσεως, η οποία να μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τη νέα αυτή δήλωση του Συμβουλίου

37 Συνεπώς, η ύπαρξη νέων εγγράφων αφορώντων τον προσφεύγοντα ενόψει της εκδόσεως της αποφάσεως 2002/974, συμπεριλαμβανομένων των στοιχείων που εμφανίζονται στα πρακτικά 15 191/02, δεν αποδεικνύεται.

38 Ως προς τη δήλωση του προσφεύγοντος κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, σύμφωνα με την οποία ζητεί μόνο τα έγγραφα που τον αφορούν, διαπιστώνεται ότι η μη ύπαρξη των εγγράφων, που ζητήθηκαν σε σχέση με την έκδοση της αποφάσεως 2002/974, αποδεικνύεται επαρκώς από νομικής απόψεως.

39 Ομοίως, ως εκ της δηλώσεως του προσφεύγοντος κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, παρέλκει πλέον η εξέταση της νομιμότητας της δεύτερης αρνητικής αποφάσεως ως προς τους λόγους αρνήσεως της προσβάσεως που εκτίθενται σε αυτήν.

40 Συνεπώς, η προσφυγή στην υπόθεση Τ-150/03 απορρίπτεται ως αβάσιμη.

4. *Επί της προσφυγής στην υπόθεση Τ-110/03*

41 Ο προσφεύγων προβάλλει τρεις λόγους, που αντλούνται αντιστοίχως από την προσβολή του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα, από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και από την παραβίαση των γενικών αρχών του δικαίου σχετικά με τα δικαιώματα άμυνας. Ενόψει του γεγονότος ότι πανομοιότυποι λόγοι, κατ' ουσίαν, αναπτύχθηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-150/03 και του γεγονότος ότι αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων προς διευκόλυνση της έγγραφης διαδικασίας, με αποτέλεσμα να υπάρχουν κοινά έγγραφα για τις υποθέσεις Τ-110/03 και Τ-150/03, πρέπει επίσης να ληφθούν υπόψη τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος που εκτίθενται στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-150/03.

42 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο τρίτος λόγος συνιστά στην πραγματικότητα εγκάρσιο λόγο του οποίου η πρόταση επαναλαμβάνεται στους δύο άλλους λόγους. Επομένως, είναι σκόπιμο να εξεταστούν οι λόγοι του προσφεύγοντος με την αντίθετη σειρά που προβάλλονται.

43 Είναι πάντως αναγκαίο να εξεταστεί προηγουμένως το ζήτημα σχετικά με την έκταση του ελέγχου του Πρωτοδικείου εν προκειμένω.

Επί της εκτάσεως του ελέγχου νομιμότητας

44 Το Συμβούλιο θεωρεί ότι ο έλεγχος του Πρωτοδικείου, όσον αφορά την πρόσβαση στην κατηγορία εγγράφων για τα οποία πρόκειται στην παρούσα υπόθεση, είναι περιορισμένος (απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουλίου 1999, Τ-14/98, Hautala κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-2489). Ο προσφεύγων δεν δέχεται τον ισχυρισμό αυτό για τον λόγο ότι οι παρούσες υποθέσεις εμφανίζουν αξιόλογες διαφορές σε σχέση με την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση Hautala κατά Συμβουλίου.

45 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα των κοινοτικών οργάνων επέχει θέση νομικής αρχής και η δυνατότητα αρνήσεως της προσβάσεως αποτελεί εξαίρεση. Μια αρνητική απόφαση είναι ισχυρή μόνον αν βασίζεται σε μια από τις εξαιρέσεις που προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001. Κατά πάγια νομολογία, οι εξαιρέσεις αυτές πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται στενά, ώστε να μη διακυβεύεται η εφαρμογή της γενικής αρχής που θέτει ο κανονισμός αυτός (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2002, T-211/00, Kuijer κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. II-485, σκέψη 55, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

46 Ως προς την έκταση του ελέγχου του Πρωτοδικείου επί της νομιμότητας μιας αρνητικής αποφάσεως πρέπει να σημειωθεί ότι, με τις αποφάσεις Hautala κατά Συμβουλίου, σκέψη 44 πιο πάνω (σκέψη 71) και Kuijer κατά Συμβουλίου, σκέψη 45 πιο πάνω (σκέψη 53), το Πρωτοδικείο αναγνώρισε στο Συμβούλιο ευρεία διακριτική ευχέρεια στο πλαίσιο αρνητικής αποφάσεως βασιζομένης, εν μέρει, όπως εν προκειμένω, στην προστασία του δημοσίου συμφέροντος σε θέματα διεθνών σχέσεων. Με την απόφαση Kuijer κατά Συμβουλίου, σκέψη 44 πιο πάνω, αυτό το περιθώριο εκτιμήσεως αναγνωρίζεται στο κοινοτικό όργανο οσάκις αυτό βασίζει την περί προσβάσεως άρνησή του στην προστασία του δημοσίου συμφέροντος εν γένει. Επομένως, στους τομείς που έχουν σχέση με τις υποχρεωτικές εξαιρέσεις από την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001, τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως.

47 Συνεπώς, ο ασκούμενος από το Πρωτοδικείο έλεγχος επί της νομιμότητας των αποφάσεων των κοινοτικών οργάνων, με τις οποίες αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφα λόγω των σχετικών με το δημόσιο συμφέρον εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001, πρέπει να περιορίζεται στην εξέταση της τηρήσεως των κανόνων σχετικά με τη διαδικασία και την αιτιολογία της οικείας αποφάσεως, της ουσιαστικής ακρίβειας των πραγματικών περιστατικών, καθώς και της απουσίας προφανούς πλάνης κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και της καταχρήσεως εξουσίας (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις Hautala κατά Συμβουλίου, σκέψη 44 πιο πάνω, σκέψεις 71 και 72, που επιβεβαιώθηκε με την επί της αιτήσεως αναιρέσεως απόφαση, και Kuijer κατά Συμβουλίου, σκέψη 45 πιο πάνω, σκέψη 53).

Επί του τρίτου λόγου, που αντλείται από την παραβίαση των γενικών αρχών του δικαίου περί των δικαιωμάτων άμυνας

Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Με τον τρίτο του λόγο, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο παραβίασε τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου που διατυπώνει το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και θεμελιωδών ελευθεριών (ΕΣΔΑ) και την αρχή της αναλογικότητας. Υποστηρίζει ότι η εγγραφή του στον επίδικο κατάλογο ισοδυναμεί με κατηγορία σε θέματα ποινικού δικαίου (Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, απόφαση Deweer της 27ης Φεβρουαρίου 1980, σειρά Α αριθ. 35). Η άρνηση προσβάσεως στα αιτηθέντα έγγραφα συνιστά σοβαρή προσβολή του δικαιώματος για δίκαιη δίκη, και ιδίως των εγγυήσεων που προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 3, της ΕΣΔΑ, στο πλαίσιο της προσφυγής του περί ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 2002/974 (υπόθεση Τ-47/03). Το Συμβούλιο παραβίασε εξάλλου την αρχή της αναλογικότητας, μη λαμβάνοντας υπόψη το δικαίωμα του προσφεύγοντος να γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους περιελήφθη στον επίδικο κατάλογο.

49 Το Συμβούλιο θεωρεί ότι τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος ξεφεύγουν του πλαισίου της δίκης, διότι οι υποθέσεις δεν αφορούν τη νομιμότητα του κανονισμού 2580/2001 που δικαιολογεί την εγγραφή του προσφεύγοντος στον επίδικο κατάλογο. Στο πλαίσιο των εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, η κατάσταση του αιτούντος δεν έχει σημασία.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

50 Πρέπει να υπομνηστεί, αφενός, ότι, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων έχει «κάθε πολίτης της Ένωσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατοικεί ή

έχει την έδρα του σε ένα κράτος μέλος». Συνεπώς, ο κανονισμός αυτός αποσκοπεί στη διασφάλιση της προσβάσεως όλων στα δημόσια έγγραφα και όχι μόνο την πρόσβαση του αιτούντος σε έγγραφα που τον αφορούν.

51 Αφετέρου, οι εξαιρέσεις από τη δυνατότητα προσβάσεως στα έγγραφα, που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 1049/2001, έχουν συνταχθεί με επιτακτικούς όρους. Συνεπώς, τα θεσμικά όργανα είναι υποχρεωμένα να αρνούνται την πρόσβαση στα έγγραφα που εμπίπτουν στις εξαιρέσεις αυτές, οσάκις η απόδειξη των προβλεπομένων περιστάσεων προσκομίζεται (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 5ης Μαρτίου 1997, T-105/95, WWF UK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-313, σκέψη 58, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2000, T-20/99, Denkavit Nederland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3011, σκέψη 39).

52 Επομένως, το ειδικό συμφέρον που μπορεί να επικαλεστεί ο αιτούμενος την πρόσβαση σε ένα έγγραφο που τον αφορά προσωπικά δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εφαρμογής των υποχρεωτικών εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 1049/2001.

53 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι το Συμβούλιο ήταν υποχρεωμένο να του επιτρέψει την πρόσβαση στα αιτηθέντα έγγραφα στο μέτρο που τα έγγραφα αυτά του είναι αναγκαία για να εξασφαλίσει το δικαίωμά του για δίκαιη δίκη στο πλαίσιο της υποθέσεως T-47/03.

54 Δεδομένου όμως ότι το Συμβούλιο επικαλέστηκε τις υποχρεωτικές εξαιρέσεις που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 1049/2001 στην πρώτη αρνητική απόφαση, δεν είναι δυνατόν να του προσάπτεται ότι δεν έλαβε υπόψη την ενδεχόμενη ανάγκη του προσφεύγοντος να διαθέτει τα αιτηθέντα έγγραφα.

55 Επομένως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα έγγραφα αυτά αποδεικνύονται αναγκαία για την άμυνα του προσφεύγοντος στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-47/03, ζήτημα που υπάγεται στην εξέταση της τελευταίας αυτής υποθέσεως, το γεγονός αυτό δεν είναι λυσιτελές για την εκτίμηση του κύρους της πρώτης αρνητικής αποφάσεως.

56 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου που αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

57 Με τον δεύτερό του λόγο, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο περιορίστηκε να παράσχει λακωνική και στερεότυπη απάντηση στο πλαίσιο της αρνήσεως της προσβάσεως, λόγω του ότι θίγεται το δημόσιο συμφέρον ή λόγω του «κανόνα του συντάκτου», και της αρνήσεως μερικής προσβάσεως. Με τον τρόπο αυτό, το Συμβούλιο ούτε αναγνώρισε τις πληροφορίες που περιλαμβάνονται σε κάθε έγγραφο ή τα αποδιδόμενα σε ορισμένα κράτη έγγραφα, ούτε επέτρεψε να γίνει γνωστή η αιτιολογία των αρνήσεων αυτών, παρά τις νομολογιακές απαιτήσεις (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 17ης Ιουνίου 1998, Τ-174/95, Svenska Journalistförbundet κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-2289, σκέψη 112, και της 6ης Απριλίου 2000, Τ-188/98, Kuijer κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-1959, σκέψεις 37 και 38). Έτσι, ο προσφεύγων δεν ήταν σε θέση να αντιληφθεί τους λόγους που προέβαλε το Συμβούλιο και το Πρωτοδικείο δεν ήταν σε θέση να τους ελέγξει.

58 Το Συμβούλιο σημειώνει, εκ προοιμίου, ότι οι αιτιολογίες της πρώτης και δεύτερης αρνητικής αποφάσεως είναι πανομοιότυπες, εφόσον το πλαίσιο είναι ουσιαστικά το ίδιο και στις δύο περιπτώσεις. Ως προς την αιτιολογία που αφορά το δημόσιο συμφέρον, το Συμβούλιο στηρίζεται στο άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, σύμφωνα με το οποίο κάθε απόφαση περί αρνήσεως της προσβάσεως σε ευαίσθητο έγγραφο βασίζεται σε λόγους που δεν θίγουν τα συμφέροντα που προστατεύονται από το άρθρο 4. Επιπλέον, η αιτιολογία της πρώτης και της

δεύτερης αρνητικής αποφάσεως ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της νομολογίας, ειδικότερα ως προς το πραγματικό και νομικό πλαίσιο των παρουσών υποθέσεων. Ως προς την εφαρμογή του «κανόνα του συντάκτου», οι αρνητικές αποφάσεις αναγνωρίζουν σαφώς τα συναφή έγγραφα. Η άρνηση των συντακτών των εγγράφων αυτών αποτελεί επαρκή λόγο για την άρνηση προσβάσεως σ' αυτά.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

59 Κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να διαφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του κοινοτικού οργάνου που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη κατά τρόπο που να καθιστά δυνατόν στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα λυσιτελή πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του εν λόγω άρθρου πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Μαρτίου 2003, C-41/00 P, Interporc κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-2125, σκέψη 55, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

60 Όσον αφορά αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα, οσάκις το οικείο θεσμικό όργανο αρνείται αυτή την πρόσβαση, πρέπει να αποδείξει, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, βάσει των πληροφοριών που αυτό διαθέτει, ότι τα έγγραφα στα οποία ζητείται η πρόσβαση εμπίπτουν πράγματι στις εξαιρέσεις που απαριθμεί ο κανονισμός 1049/2001 (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 2000, C-174/98 P και C-189/98 P, Κάτω Χώρες και Van der Wal κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-1, σκέψη 24). Πάντως, μπορεί να είναι αδύνατον να αναφερθούν οι λόγοι που δικαιολογούν την εχεμύθεια έναντι κάθε εγγράφου, χωρίς να γνωστοποιηθεί το περιεχόμενο αυτού και, συνεπώς, να στερηθεί η εξαίρεση του ουσιώδους σκοπού της (βλ. κατ' αναλογίαν, απόφαση WWF UK κατά Επιτροπής, σκέψη 51 πιο πάνω, σκέψη 65).

61 Στο πλαίσιο της νομολογίας αυτής, επομένως, απόκειται στο κοινοτικό όργανο που αρνήθηκε την πρόσβαση σε ένα έγγραφο να παράσχει μια αιτιολογία επιτρέπουσα να γίνει κατανοητό και να επαληθευθεί, αφενός, αν το αιτηθέν έγγραφο έχει πράγματι σχέση με τον τομέα που αφορά η προβαλλομένη εξαίρεση και, αφετέρου, αν είναι πραγματική η ανάγκη προστασίας που έχει σχέση με την εξαίρεση αυτή.

62 Εν προκειμένω, όσον αφορά τα πρακτικά 13 441/02, το Συμβούλιο ανέφερε σαφώς τις εξαιρέσεις επί των οποίων θεμελίωνε την άρνησή του, επικαλούμενο σωρευτικώς την πρώτη και τρίτη περίπτωση του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001. Ανέφερε κατά τί ήσαν λυσιτελείς οι εξαιρέσεις αυτές σε σχέση με τα οικεία έγγραφα αναφερόμενο στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας και στην παρέμβαση τρίτων χωρών. Επιπλέον, παρέσχε μια σύντομη εξήγηση σχετικά με την προβαλλομένη ανάγκη προστασίας. Έτσι, ως προς τη δημοσία ασφάλεια, εξέθεσε ότι η κοινοποίηση των εγγράφων θα έδινε την ευκαιρία στα πρόσωπα που αποτελούν αντικείμενο των πληροφοριών αυτών να βλάψουν τις ενέργειες των δημοσίων αρχών. Όσον αφορά τις διεθνείς σχέσεις, ανέφερε, σύντομα, την εμπλοκή τρίτων χωρών στο πλαίσιο της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας. Η συντομία της αιτιολογίας αυτής είναι παραδεκτή εν σχέσει προς το γεγονός ότι η αναφορά συμπληρωματικών πληροφοριών, παραπέμποντας ιδίως στο περιεχόμενο των οικείων εγγράφων, θα στερούσε τις επικαλούμενες εξαιρέσεις του σκοπού τους.

63 Ως προς την άρνηση μερικής προσβάσεως στα έγγραφα αυτά, το Συμβούλιο ρητώς ανέφερε, αφενός, ότι εξέτασε τη δυνατότητα αυτή και, αφετέρου, τον λόγο για τον οποίο η δυνατότητα αυτή απορρίφθηκε, δηλαδή ότι τα οικεία έγγραφα καλύπτονταν εξ ολοκλήρου από τις εξαιρέσεις που επικαλέστηκε. Για τους ίδιους λόγους όπως προηγουμένως, το Συμβούλιο δεν μπορούσε να αναγνωρίσει ακριβώς τις περιλαμβανόμενες στα έγγραφα αυτά πληροφορίες χωρίς να στερήσει τις προβληθείσες εξαιρέσεις του σκοπού τους. Το γεγονός ότι η αιτιολογία αυτή φαίνεται στερεότυπη δεν συνιστά καθεαυτό έλλειψη αιτιολογίας καθόσον δεν εμποδίζει ούτε την κατανόηση ούτε την επαλήθευση της συλλογιστικής που ακολουθείται.

64 Ως προς την ταυτότητα των κρατών που προσκόμισαν λυσιτελή έγγραφα, πρέπει να σημειωθεί ότι το ίδιο το Συμβούλιο επεσήμανε την ύπαρξη εγγράφων προερχομέ-

νων από τρίτα κράτη με τις αρχικές αρνητικές του αποφάσεις. Αφενός, το Συμβούλιο ανέφερε τη συναφώς προβαλλομένη εξαίρεση, δηλαδή το άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001. Αφετέρου, παρέσχε τα δύο κριτήρια εφαρμογής της εξαιρέσεως αυτής. Πρώτον, έκρινε σιωπηρώς αλλά κατ' ανάγκη ότι τα οικεία έγγραφα ήταν ευαίσθητα έγγραφα. Το στοιχείο αυτό είναι κατανοητό και επαληθεύσιμο ενόψει του πλαισίου εντός του οποίου εντάσσεται, ειδικά ενόψει της κατατάξεως ως «CONFIDENTIEL UE» των οικείων εγγράφων. Δεύτερον, το Συμβούλιο εξέθεσε ότι συμβουλεύθηκε τις οικείες αρχές και έλαβε γνώση της αντιθέσεώς τους σε οποιαδήποτε γνωστοποίηση της ταυτότητάς τους.

65 Παρά τη σχετική συντομία της αιτιολογίας της πρώτης αρνητικής αποφάσεως (δύο σελίδες), ο προσφεύγων μπορούσε πλήρως να αντιληφθεί τους λόγους των αρνήσεων που του αντιτάχθηκαν και το Πρωτοδικείο μπορούσε να πραγματοποιήσει τον έλεγχό του. Επομένως, το Συμβούλιο ορθώς αιτιολόγησε τις εν λόγω αποφάσεις.

66 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πρώτου λόγου, που αντλείται από την προσβολή του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα

Επιχειρήματα των διαδίκων

67 Με τον πρώτο του λόγο, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, ΕΕ, το άρθρο 6, παράγραφος 1, ΕΕ, το άρθρο 255 ΕΚ και το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', και παράγραφος 6, καθώς και το άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001. Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο ουδέποτε εξέτασε ορθώς το ερώτημα αν η γνωστοποίηση των πληροφοριών που ζητήθηκαν μπορούσε να βλάψει το δημόσιο συμφέρον. Οι σύντομες, πολύ γενικές εξηγήσεις που δόθηκαν συναφώς δεν

ήσαν σύμφωνες με την αρχή της στενής ερμηνείας των εξαιρέσεων από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα, όπως αυτό απορρέει από το άρθρο 255 ΕΚ και τον κανονισμό 1049/2001. Ο προσφεύγων έπρεπε να έχει το δικαίωμα να γνωρίζει τους λόγους της εγγραφής του στον επίδικο κατάλογο χωρίς εντούτοις οι λόγοι αυτοί να θεωρούνται ότι βλάπτουν τη δημοσία ασφάλεια. Το απλό γεγονός ότι τρίτες χώρες εμπλέκονται στις δραστηριότητες των κοινοτικών οργάνων δεν μπορεί να αρκεί για να δικαιολογούν τα τελευταία την άρνησή τους επικαλούμενα την προστασία των διεθνών σχέσεων. Το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη την υποχρέωσή του να σταθμίζει τα ίδια συμφέροντα και εκείνα του προσφεύγοντος.

68 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, ο προσφεύγων θεωρεί ότι η στερεότυπη αιτιολογία, την οποία προέβαλε το Συμβούλιο για να αρνηθεί τη μερική του πρόσβαση στα έγγραφα, μπορούσε να επαναληφθεί κατά τρόπο συστηματικό σε οποιαδήποτε απόφαση αρνούμενη αυτό το είδος προσβάσεως. Εν προκειμένω, το Συμβούλιο δεν εξέτασε σοβαρά τη δυνατότητα να επιτρέψει μερική πρόσβαση.

69 Με το τρίτο σκέλος του λόγου αυτού, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η αυστηρή ερμηνεία του «κανόνα του συντάκτου» συνεπάγεται ότι το Συμβούλιο διευκρινίζει την ταυτότητα των συντακτών των αναφερθέντων εγγράφων και την ακριβή φύση των οικείων εγγράφων, ώστε να τον καταστήσει ικανό να υποβάλει αίτηση προσβάσεως στους συντάκτες αυτούς.

70 Το Συμβούλιο υπενθυμίζει, κατ' αρχάς, τους ειδικούς κανόνες που προβλέπει το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001για τα «ευαίσθητα έγγραφα». Εν προκειμένω, η καταπολέμηση της τρομοκρατίας απαιτεί ιδιαίτερα συνετή προσέγγιση. Το Συμβούλιο εκθέτει λεπτομερώς τη διαδικασία επεξεργασίας μια αιτήσεως προσβάσεως σε αυτό το είδος εγγράφου, αποδεικνύοντας ότι οι αιτήσεις προσβάσεως και η μερική πρόσβαση αποτέλεσαν αντικείμενο συγκεκριμένης εξετάσεως. Το Συμβούλιο διευκρινίζει ότι οι αρνητικές αποφάσεις ελήφθησαν ομοφώνως. Ο προσφεύγων δεν απέδειξε την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης περί την εκτίμηση εν προκειμένω. Άρνηση προσβάσεως βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 δεν προϋποθέτει τη λήψη υπόψη της καταστάσεως του

αιτούντος και, επομένως, τη στάθμιση των συμφερόντων. Ως προς τον κανόνα του συντάκτου, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι η αρχή από την οποία προέρχεται ένα έγγραφο καταταχθέν ως ευαίσθητο διαθέτει πλήρη έλεγχο επί του εγγράφου αυτού, συμπεριλαμβανομένης της πληροφορίας που αφορά την ίδια την ύπαρξή του.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

— Επί των εξαιρέσεων που αφορούν το δημόσιο συμφέρον

71 Πρέπει να υπομνηστεί, εκ των προτέρων, ότι το Συμβούλιο δεν ήταν υποχρεωμένο, στο πλαίσιο των εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001, να λάβει υπόψη το ειδικό συμφέρον του προσφεύγοντος να λάβει τα αιτηθέντα έγγραφα. (βλ. σκέψεις 52 και 54 πιο πάνω).

72 Πρέπει να σημειωθεί ότι το αιτηθέν έγγραφο, δηλαδή τα πρακτικά 13441/02, αναφέρεται στην απόφαση 2002/848. Δεδομένου ότι η απόφαση αυτή επεμβαίνει άμεσα στο πεδίο της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας, το αιτηθέν έγγραφο, το οποίο χρησιμεύει ως βάση της αποφάσεως αυτής, υπάγεται προδήλως στην ίδια κατηγορία.

73 Διαπιστώνεται, επιπλέον, ότι το αιτηθέν έγγραφο κατατάχθηκε ως «CONFIDENTIEL UE». Για τον λόγο αυτό υπάγεται στα ευαίσθητα έγγραφα, των οποίων η μεταχείριση προβλέπεται από το άρθρο 9 του κανονισμού 1049/2001. Πάντως, αν η κατάταξη αυτή επιβεβαιώνει τη φύση του αιτηθέντος εγγράφου και το υποβάλλει σε ειδική μεταχείριση, αυτή δεν μπορεί, καθεαυτή, να αιτιολογήσει την εφαρμογή των λόγων αρνήσεως που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001.

74 Όσον αφορά, πρώτον, την προστασία του δημοσίου συμφέροντος σχετικά με τη δημοσία ασφάλεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το αιτηθέν έγγραφο πράγματι αναφέρεται στον τομέα αυτό, εφόσον, σύμφωνα με την ίδια την αίτηση προσβάσεως, χρησιμεύει ως βάση μιας αποφάσεως που καθορίζει τα πρόσωπα, τις ομάδες ή οντότητες που είναι ύποπτες για τρομοκρατία.

75 Πάντως, το γεγονός ότι το αιτηθέν έγγραφο αφορά τη δημοσία ασφάλεια δεν μπορεί, καθεαυτό, να αρκεί για να δικαιολογηθεί η εφαρμογή της προβαλλομένης εξαιρέσεως (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση Denkavit Nederland κατά Επιτροπής, σκέψη 51 πιο πάνω, σκέψη 45).

76 Επομένως, στο Πρωτοδικείο απόκειται να εξετάσει αν, εν προκειμένω, το Συμβούλιο δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση εκτιμώντας ότι η γνωστοποίηση του αιτηθέντος εγγράφου μπορεί να βλάψει την προστασία του οικείου δημοσίου συμφέροντος.

77 Πρέπει να γίνει δεκτό συναφώς ότι η αποτελεσματικότητα της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας προϋποθέτει ότι οι πληροφορίες τις οποίες κατέχουν οι δημόσιες αρχές σχετικά με πρόσωπα ή οντότητες ύποπτες για τρομοκρατία παραμένουν μυστικές, προκειμένου οι πληροφορίες αυτές να διατηρήσουν τη λυσιτέλειά τους και να καταστήσουν δυνατή μια αποτελεσματική δράση. Επομένως, η ανακοίνωση του αιτηθέντος εγγράφου στο κοινό κατ' ανάγκη θα είχε βλάψει το δημόσιο συμφέρον σχετικά με τη δημοσία ασφάλεια. Συναφώς, η προβαλλομένη από τον προσφεύγοντα διάκριση μεταξύ των πληροφοριών στρατηγικού χαρακτήρα και των πληροφοριών που τον αφορούν προσωπικά δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, οποιαδήποτε προσωπική πληροφορία θα αποκάλυπτε κατ' ανάγκη ορισμένες στρατηγικές πτυχές της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας, όπως τις πηγές των πληροφοριών, τη φύση των πληροφοριών αυτών ή τον βαθμό παρακολουθήσεως των υπόπτων για τρομοκρατία προσώπων.

78 Επομένως, το Συμβούλιο δεν υπέπεσε σε πρόδηλη περί την εκτίμηση πλάνη αρνούμενο την πρόσβαση στα πρακτικά 13 441/02 για λόγους δημοσίας ασφάλειας.

79 Όσον αφορά, δεύτερον, την προστασία του δημοσίου συμφέροντος σχετικά με τις διεθνείς σχέσεις, είναι ολοφάνερο, έναντι της αποφάσεως 2002/848 και του κανονισμού 2580/2001, ότι το αντικείμενό της, δηλαδή η καταπολέμηση της τρομοκρατίας, εντάσσεται στο πλαίσιο διεθνούς δράσεως που θεσπίστηκε με το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών της 28ης Σεπτεμβρίου 2001. Στο πλαίσιο της σφαιρικής αυτής δράσεως, τα κράτη καλούντα να συνεργαστούν. Τα στοιχεία της διεθνούς αυτής συνεργασίας περιλαμβάνονται λίαν πιθανώς, βλ. υποχρεωτικώς, στο αιτηθέν έγγραφο. Σε κάθε περίπτωση, ο προσφεύγων δεν αμφισβήτησε το γεγονός ότι τρίτα κράτη εμπλέκονται στην έκδοση της αποφάσεως 2002/848. Αντιθέτως, ζήτησε να του ανακοινωθεί η ταυτότητα των εν λόγω κρατών. Συνεπώς, το αιτηθέν έγγραφο εντάσσεται πράγματι στο πεδίο της εξαιρέσεως που αφορά τις διεθνείς σχέσεις.

80 Η διεθνής αυτή συνεργασία στον τομέα της τρομοκρατίας προϋποθέτει εμπιστοσύνη εκ μέρους των κρατών στον εμπιστευτικό χαρακτήρα που προσδίδεται στις πληροφορίες που αυτά διαβίβασαν στο Συμβούλιο. Ενόψει της φύσεως του αιτηθέντος εγγράφου, το Συμβούλιο επομένως έκρινε, ορθώς, ότι η γνωστοποίηση του εγγράφου αυτού μπορούσε να διακυβεύσει τη θέση της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στη διεθνή συνεργασία στον τομέα της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας.

81 Συναφώς, το επιχείρημα του προσφεύγοντος —σύμφωνα με το οποίο το απλό γεγονός ότι τρίτα κράτη εμπλέκονται στις δραστηριότητες των κοινοτικών οργάνων δεν μπορεί να δικαιολογήσει την εφαρμογή της οικείας εξαιρέσεως— πρέπει να απορριφθεί για τους λόγους που εκτέθηκαν πιο πάνω. Πράγματι, αντίθετα προς αυτό που υποθέτει το εν λόγω επιχείρημα, η συνεργασία τρίτων κρατών εντάσσεται σε ένα ιδιαίτερα ευαίσθητο πλαίσιο, δηλαδή την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, που δικαιολογεί το να παραμείνει μυστική η εν λόγω συνεργασία. Επιπλέον, διαβάζοντάς την ολόκληρη, η απόφαση αποκαλύπτει ότι τα οικεία κράτη αρνήθηκαν ακόμη και να γνωστοποιηθεί η ταυτότητά τους.

82 Συνεπώς, το Συμβούλιο δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση εκτιμώντας ότι η γνωστοποίηση του αιτηθέντος εγγράφου μπορεί να βλάψει το δημόσιο συμφέρον στον τομέα των διεθνών σχέσεων.

83 Καθόσον ο προσφεύγων ισχυρίζεται, κατά τρόπο γενικό, ότι το Συμβούλιο ουδέποτε εξέτασε ορθώς αν η γνωστοποίηση των πληροφοριών που ζητήθηκαν μπορούσε να βλάψει το δημόσιο συμφέρον, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί. Αφενός, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Συμβούλιο εφάρμοσε ορθώς τις εξαιρέσεις σχετικά με την προστασία του δημοσίου συμφέροντος. Αφετέρου, το Συμβούλιο περιέγραψε, χωρίς αυτό να αμφισβητηθεί από τον προσφεύγοντα, τη διαδικασία εξετάσεως των αιτήσεων προσβάσεως σε ευαίσθητα έγγραφα, σύμφωνα με την οποία τόσο οι εξουσιοδοτημένοι υπάλληλοι όσο και οι αντιπροσωπείες των κρατών μελών μπόρεσαν να εξετάσουν τα εν λόγω έγγραφα και να λάβουν θέση επί της απαντήσεως που έπρεπε να δοθεί στις αιτήσεις προσβάσεως του προσφεύγοντος. Κατά την περάτωση της διαδικασίας αυτής, το Συμβούλιο ενέκρινε ομοφώνως την άρνηση προσβάσεως στα αιτηθέντα έγγραφα. Επομένως, το προβληθέν από τον προσφεύγοντα γεγονός, και μόνον, ότι η αιτιολογία είναι σύντομη δεν σημαίνει ότι η συγκεκριμένη εξέταση του Συμβουλίου υπήρξε ελλιπής.

84 Καθόσον ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η συντομία και ο στερεότυπος χαρακτήρας της αιτιολογίας που δόθηκε συναφώς συνιστούν ένδειξη μη υπάρξεως συγκεκριμένης εξετάσεως, το επιχείρημα πρέπει επίσης να απορριφθεί. Ασφαλώς, η αιτιολογία ως προς το σημείο αυτό φαίνεται σε μεγάλο βαθμό πανομοιότυπη στην πρώτη και δεύτερη αρνητική απόφαση. Πάντως, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι μπορεί να είναι αδύνατο να αναφερθούν οι λόγοι που δικαιολογούν την άρνηση προσβάσεως σε κάθε έγγραφο, εν προκειμένω σε κάθε πληροφοριακό στοιχείο των εγγράφων, χωρίς να γνωστοποιηθεί το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου ή ένα ουσιώδες στοιχείο αυτού και, επομένως, να στερηθεί η εξαίρεση του ουσιώδους σκοπού της (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση WWF UK κατά Επιτροπής, σκέψη 51 πιο πάνω, σκέψη 65). Εν προκειμένω, μια πληρέστερη και περισσότερη εξατομικευμένη επίδειξη σε σχέση με το περιεχόμενο του αιτηθέντος εγγράφου, λόγω του ότι το τελευταίο καλυπτόταν από τις εξαιρέσεις σχετικά με το δημόσιο συμφέρον στον τομέα της δημοσίας ασφάλειας και των διεθνών σχέσεων, δεν μπορούσε παρά να διακυβεύσει την εμπιστευτικότητα των πληροφοριών που προορίζονται, λόγω των εξαιρέσεων αυτών, να παραμένουν μυστικές.

85 Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

— Επί της μερικής προσβάσεως

86 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο δεν εξέτασε πραγματικά τη δυνατότητα μερικής προσβάσεως στο αιτηθέν έγγραφο.

87 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι από την πρώτη αρνητική απόφαση προκύπτει ότι το Συμβούλιο πράγματι εξέτασε τη δυνατότητα μερικής προσβάσεως στα αιτηθέντα έγγραφα. Τεκμήριο νομιμότητας πρέπει να αναγνωρισθεί στον υπό την έννοια αυτή ισχυρισμό του Συμβουλίου που περιλαμβάνεται στην προσβαλλομένη απόφαση, εκτός σοβαρών περί του αντιθέτου ενδείξεων (βλ., συναφώς, τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 29 πιο πάνω).

88 Δεύτερον, η συντομία και ο στερεότυπος χαρακτήρας της αιτιολογίας που παρασχέθηκε συναφώς με την πρώτη αρνητική απόφαση δεν μπορούν να αποτελούν ένδειξη για την έλλειψη συγκεκριμένης εξετάσεως. Ασφαλώς, ακόμη μια φορά, η αιτιολογία φαίνεται σε μεγάλο βαθμό πανομοιότυπη, συναφώς, στην πρώτη και δεύτερη αρνητική απόφαση. Πάντως, εν προκειμένω, πληρέστερη και περισσότερο εξατομικευμένη επίδειξη σε σχέση με το περιεχόμενο του αιτηθέντος εγγράφου, λόγω του ότι όλα τα χωρία του τελευταίου καλύπτονται από τις εξαιρέσεις που προβλήθηκαν, δεν μπορούσε παρά να διακυβεύσει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των πληροφοριών που προορίζονται, λόγω των εξαιρέσεων αυτών, να παραμένουν μυστικές.

89 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

— Επί της ανακοινώσεως της ταυτότητας των κρατών από τα οποία προέρχονται ορισμένα έγγραφα

90 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι μια στενή ερμηνεία του κανόνα του συντάκτου συνεπάγεται ότι το Συμβούλιο αναφέρει την ταυτότητα των τρίτων

κρατών που υπέβαλαν έγγραφα σχετικά με την απόφαση 2002/848, καθώς και την ακριβή φύση των εγγράφων αυτών, προκειμένου να μπορεί αυτός να υποβάλει αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα αυτά ενώπιον των συντακτών τους.

91 Πρέπει εκ των προτέρων να σημειωθεί ότι η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος βασίζεται ουσιαστικώς σε παλαιά νομολογία σχετικά με τον κώδικα συμπεριφοράς της 6ης Δεκεμβρίου 1993, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 340, σ. 41, στο εξής: κώδικας συμπεριφοράς), που τέθηκε σε εφαρμογή με την απόφαση 93/731/ΕΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου (ΕΕ L 340, σ. 43), και την απόφαση 94/90/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 8ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής (ΕΕ L 46, σ. 58).

92 Δυνάμει του εν λόγω κώδικα συμπεριφοράς, οσάκις το έγγραφο που έχει στην κατοχή του ένα θεσμικό όργανο προέρχεται από τρίτο πρόσωπο, η αίτηση προσβάσεως πρέπει να απευθύνεται απευθείας στο πρόσωπο αυτό. Το Δικαστήριο συνήγαγε από αυτό ότι το θεσμικό όργανο πρέπει να διευκρινίζει στον ενδιαφερόμενο την ταυτότητα του συντάκτου του εγγράφου για να μπορεί να απευθύνεται απευθείας σ' αυτόν (απόφαση Interporc κατά Επιτροπής, σκέψη 59 πιο πάνω, σκέψη 49).

93 Αντιθέτως, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού 1049/2001, στο οικείο θεσμικό όργανο απόκειται να διαβουλευθεί το ίδιο τον τρίτο από τον οποίο προέρχεται το έγγραφο εκτός αν η θετική ή αρνητική απάντηση στην αίτηση προσβάσεως επιβάλλεται από μόνη της. Στην περίπτωση των κρατών μελών, αυτά μπορούν να ζητούν να απαιτείται η σύμφωνη γνώμη τους.

94 Ο κανόνας του συντάκτου, όπως εμφανιζόταν στον κώδικα συμπεριφοράς, υπέστη επομένως θεμελιώδη αλλαγή με τον κανονισμό 1049/2001. Επομένως, η ταυτότητα του συντάκτου προσλαμβάνει πολύ μικρότερη σημασία από ό,τι υπό το προηγούμενο καθεστώς.

95 Εξάλλου, για τα ευαίσθητα έγγραφα, το άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 ορίζει ότι τα έγγραφα αυτά «καταχωρίζονται στο μητρώο ή δίδονται στη δημοσιότητα μόνον μετά από σύμφωνη γνώμη του συντάκτη τους.» Διαπιστώνεται, επομένως, ότι τα ευαίσθητα έγγραφα τυγχάνουν εξαιρετικού καθεστώτος, αντικείμενο του οποίου είναι, προφανώς, η διασφάλιση του απορρήτου ως προς το περιεχόμενό τους και, ακόμη, ως προς την ύπαρξή τους.

96 Επομένως, το Συμβούλιο δεν είχε την υποχρέωση να γνωστοποιήσει τα οικεία έγγραφα, των οποίων οι συντάκτες είναι κράτη, σχετικά με την έκδοση της αποφάσεως 2002/848, συμπεριλαμβανομένης της ταυτότητας των συντακτών αυτών, αρκεί, πρώτον, τα έγγραφα αυτά να αποτελούν ευαίσθητα έγγραφα και, δεύτερον, τα κράτη συντάκτες να έχουν αρνηθεί την ανακοίνωσή τους.

97 Πάντως, διαπιστώνεται ότι ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί ούτε τη νομική βάση που επικαλείται το Συμβούλιο, δηλαδή το άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, που συνεπάγεται ότι τα οικεία έγγραφα θεωρούνται ευαίσθητα, ούτε το γεγονός ότι το Συμβούλιο έλαβε αρνητική γνώμη των κρατών που είναι συντάκτες των οικείων εγγράφων.

98 Εκ περισσού, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα οικεία έγγραφα είναι ευαίσθητα έγγραφα. Αφενός, τα πρακτικά της συνεδριάσεως του Coreper κατά τη διάρκεια της οποίας τα εν λόγω έγγραφα συζητήθηκαν κατατάχθηκαν ως «CONFIDENTIEL UE», όπως προβλέπει το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001. Συνεπώς, τα έγγραφα αυτά δέχονται, a priori, αυτή την κατάταξη. Αφετέρου, έγγραφα διαβιβασθέντα από τρίτα κράτη στο πλαίσιο της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας δεν μπορούν να ξεφύγουν από την κατάταξη αυτή παρά μόνον ενόψει ρητής δηλώσεως υπό την έννοια αυτή, η οποία εν προκειμένω δεν υφίσταται. Εξάλλου, ως προς το τεκμήριο της νομιμότητας που ακολουθεί κάθε δήλωση θεσμικού οργάνου, πρέπει να σημειωθεί ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε καμία ένδειξη περί του ότι η δήλωση του Συμβουλίου —σύμφωνα με την οποία είχε λάβει αρνητική γνώμη των οικείων κρατών— είναι εσφαλμένη.

99 Επομένως, ορθώς το Συμβούλιο αρνήθηκε να γνωστοποιήσει τα οικεία έγγραφα, συμπεριλαμβανομένης της ταυτότητας των συντακτών τους.

100 Συνεπώς, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

101 Εξ όλων των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

102 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα του Συμβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές στις υποθέσεις Τ-110/03 και Τ-150/03 ως αβάσιμες.

2) **Απορρίπτει την προσφυγή στην υπόθεση Τ-405/03 εν μέρει ως απαράδεκτη και κατά τα λοιπά ως αβάσιμη.**

3) **Καταδικάζει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα στις υποθέσεις Τ-110/03, Τ-150/03 και Τ-405/03.**

Pirrung Forwood Παπασάββας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 26 Απριλίου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Pirrung

Περιεχόμενα

Νομικό πλαίσιο και ιστορικό της διαφοράς ..... II - 1433

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων ..... II - 1437

Σκεπτικό ..... II - 1438

1. Επί του περιεχομένου των προσφυγών ..... II - 1438

2. Επί της προσφυγής στην υπόθεση Τ-405/03 ..... II - 1442

3. Επί της προσφυγής στην υπόθεση Τ-150/03 ..... II - 1444

4. Επί της προσφυγής στην υπόθεση Τ-110/03 ..... II - 1446

Επί της εκτάσεως του ελέγχου νομιμότητας ..... II - 1446

Επί του τρίτου λόγου, που αντλείται από την παραβίαση των γενικών αρχών του δικαίου περί των δικαιωμάτων άμυνας ..... II - 1448

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1448

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1448

Επί του δευτέρου λόγου που αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας ..... II - 1450

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1450

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1451

Επί του πρώτου λόγου, που αντλείται από την προσβολή του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα ..... II - 1453

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1453

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1455

— Επί των εξαιρέσεων που αφορούν το δημόσιο συμφέρον ..... II - 1455

— Επί της μερικής προσβάσεως ..... II - 1459

— Επί της ανακοινώσεως της ταυτότητας των κρατών από τα οποία προέρχονται ορισμένα έγγραφα ..... II - 1459

Επί των δικαστικών εξόδων ..... II - 1462